

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

NEGYEDIK SZEKCIÓ

S.E.F.T. TRAFIK KFT ÉS MÁSONK kontra Magyarország

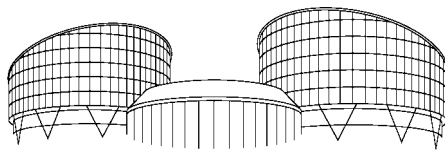
(Kérelem sz. 65845/13)

ÍTÉLET

STRASBOURG

30 October 2018

Ez az ítélet végleges, de szerkesztési jellegű változtatások lehetségesek.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

A S.E.F.T. Trafik Kft és Mások kontra Magyarország ügyben,

az Emberi Jogok Európai Bírósága (Negyedik Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Paulo Pinto de Albuquerque, *Elnök*,

Egidijus Kūris,

Iulia Antoanella Motoc, *bírák*,

és Andrea Tamietti, *Szekció Jegyzőkönyvvezető-helyettes*

a 2018. október 9. napján tartott zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően a fenti ülésen elfogadott alábbi ítéletet hozza:

ELJÁRÁS

1. Az ügy az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény („Egyezmény”) 34. cikke alapján Magyarország ellen 2013. október 11-én két magyar korlátolt felelősségű társaság, a S.E.F.T. Trafik Kft. „v.a.” és a S.E.F.T. Kft. „v.a.”, valamint négy magyar állampolgár, Benkő Tibor, Benkő Tiborné, Benkő Adrienn and Ifj. Benkő Tibor (a továbbiakban „kérelmezők”) által benyújtott kérelem (sz. 65845/13) alapján indult.

2. A kérelmezőket Bihary T. Budapesten működő ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. úr, az Igazságügyi Minisztérium alkalmazottja képviselte.

3. 2016. szeptember 23-án az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikke alapján benyújtott kérelmet továbbították a Kormánynak, a kérelem többi részét a Bíróság Szabályzata 54. 3. szabálya alapján elfogadhatatlannak minősítették.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

1. Az első és a második kérelmező a S.E.F.T Trafik Kft. "v.a" és a S.E.F.T. Kft. "v.a.", Magyar korlátolt felelősségű társaságok, melyek székhelye Budapesten van. Az első és a második kérelmező résztulajdonosa a negyedik kérelmező. A harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kérelmező, Benkő Tibor úr, Benkő Tiborné asszony, Benkő Adrienn asszony és ifj. Benkő Tibor magyar állampolgárok, közeli hozzátartozók, akik, 1956-ban, 1957-ben, 1983-ban és 1981-ben születtek és Budapesten élnek.

2. A kérelmezők hosszú éveken át folytattak dohány kiskereskedelmi tevékenységet. Az első és második kérelmezőként eljáró társaságok 39 magyar dohányboltot üzemeltettek, a harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kérelmező valamint több további alkalmazott közvetlen közreműködésével.

3. 2012. szeptember 11-én az Országgyűlés törvénybe iktatta a fiatalok dohányzásának visszaszorításáról és a dohánytermékek kiskereskedelméről szóló 2012. évi CXXXIV törvényt. A törvényt 2012. szeptember 22-én hirdették ki. A törvény szerint a dohány kiskereskedelem állami monopóliummá vált (melyet a ND Nemzeti Dohánykereskedelmi Nonprofit Zrt. állami tulajdonban lévő társaság gyakorolt), és a dohány kiskereskedők koncessziós pályázatokon keresztül szerezhettek jogot a dohány-kereskedelemre, melyeket 2012. december 15-én hirdettek meg. A korábban dohány kiskereskedelemmel foglalkozó személyek és szervezetek nem kaptak a pályázatok során semmilyen privilégiumot. Jogi személyek nem pályázhattak. Egy magánszemély maximum 5 koncesszióra volt jogosult.

4. Minthogy az új jogszabály alapján az első és a második kérelmezőként eljáró társaságok nem voltak jogosultak a koncessziós pályázatra, a harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kérelmezők pályáztak a koncessziókra személyesen, de egyikük se járt sikerrel. Távoli rokonaik és alkalmazottaik útján összesen 155 koncessziós pályázatot nyújtottak be, melyből csak 5 volt sikeres. Jelenleg egy távoli hozzátartozó dohány-kiskereskedelmi tevékenységében vesznek részt, aki koncessziót kapott.

A JOG

I. AZ ELSŐ KIEGÉSZÍTŐ JEGYZŐKÖNYV 1. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

5. A kérelmezők az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. Cikkére hivatkozva azt kifogásolták, hogy az első és második kérelmezőt törvényben zárták ki a dohány kiskereskedelemről és a harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kérelmező kérelmét elutasították, mellyel alaptalanul fosztották meg őket tulajdonuktól.

Az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikke a következőképpen rendelkezik:

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.

Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák.”

A. Elfogadhatóság

6. A Kormány azzal érvelt, hogy az adott esetben, csak a negyedik kérelmezőt lehet sértettnek tekinteni. Mivel az első és második kérelmezőként eljáró társaságok nem vehettek részt a koncessziós pályázaton és mivel a harmadik, ötödik és hatodik kérelmezők a két társaságnak nem voltak tulajdonosai, ezért az ő tekintetükben a kérelmeket az Egyezmény rendelkezéseivel *ratione personae* összeegyeztethetetlennek kell tekinteni a 35 § 3 (a) pontja alapján.

7. A kérelmezők azzal érveltek, hogy mindegyikük rendelkezik a sértetti jogállással. Az első és második kérelmezőként eljáró társaságok tekintetében előadták, hogy a két vállalkozás által a kifogásolt jogszabályok eredményeképpen elszenvedett sérelmeket soha nem orvosolták, ezért sértetti jogállásuk vitán felüli. A harmadik, ötödik és hatodik kérelmező tekintetében előadták, hogy sérelmezői jogállásuk nem a társaságok tekintetében fennálló tulajdonjogon, hanem azon a tényen alapul, hogy közvetlenül részt vesznek az üzletvitelben.

8. A Bíróság megállapítja, hogy az első és második kérelmező nem volt jogosult új dohány kiskereskedelmi koncesszió megpályázására, ezért ezeket közvetlenül semmilyen szempontból nem érintette a koncessziós pályázati eljárás. A Bíróság azt is megállapítja, hogy a harmadik, negyedik,

ötödik és hatodik kérelmező személyesen nem adott be olyan koncessziós pályázatot, mellyel hatékonyan orvosolható lett volna az első és második kérelmező sérelme. Mindazonáltal egyik pályázat sem volt sikeres. A koncessziós pályázati eljárás, mely a Bíróság álláspontja szerint az önkényesség határát súrolta, már a *Vékony* ügyben is a vita elsődleges tárgyát képezte (lásd *Vékony v. Hungary*, no. 65681/13, § 36, 13 January 2015) és lényegében ennek folytán állapított meg jogsértést a Bíróság abban az ügyben. Ennél fogva, a Bíróság megállapítja, hogy a harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kérelmezők, akik részt vettek a pályázati eljárásban, de nem jártak sikerrel, hivatkozhatnak az állítólagos jogsértés tekintetében a sértetti státuszra, míg az első és második kérelmező nem. Az első és második kérelmező tekintetében tehát, a kérelem a 35 § 3. (a) alpontja alapján az Egyezmény rendelkezéseivel *ratione personae* összeegyeztethetetlen és a 35 § 4. pontja alapján el kell utasítani.

9. A Bíróság megállapítja, hogy a harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kérelmezők tekintetében a kérelem nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35 § 3 (a) pontja szempontjából. Azt is megállapítja, hogy más alapon sem elfogadhatatlan. Ennél fogva a kérelmet elfogadhatónak kell tekinteni.

B. Érdemi kérdések

10. A Kormány előadta, hogy a negyedik kérelmező a távoli hozzátartozónak adott koncesszión keresztül továbbra is részesül a dohány kiskereskedelmi üzlet nyereségéből és mindenesetre az első és második kérelmezőként eljáró társaságok a kifogásolt jogszabály előtt nem voltak nyereségesek, ezért a kérelmezők a dohány kiskereskedelmi rendszer 2013. júliusában történt módosulása miatt nem hivatkozhattak arra, hogy elvesztették tulajdonukat.

11. A kérelmezők ezt vitatták. Azzal érveltek, hogy, bár a negyedik kérelmező tulajdont szerzett egy olyan kisebb dohány kiskereskedő üzletben, melyet egy távoli hozzátartozónak adott koncesszió alapján működtetnek, ezen üzleti tevékenység mértéke összehasonlíthatatlan az első és második kérelmező által folytatott üzleti tevékenységgel, melynek átlagos éves bevétele körülbelül 14 milliárd forint (körülbelül 42 millió EURO volt). Ezen kívül azzal is érveltek, hogy az első és második kérelmezőként eljáró társaságok pusztán a kifogásolt jogszabály miatt voltak 2013. első felében veszteségesek, melynek hatása a tevékenység 2013-ban történt megszüntetését megelőzően már jóval korábban érezhető volt a piacon.

12. A Bíróság úgy véli, hogy a *Vékony* ügyben hozott ítélet 29-37 pontjaiban vázolt megállapítások a jelen ügyben is alkalmazandók. Megállapítja, hogy a Kormány által előadott érvek csak a kérelmezőknek járó igazságos elégtétel összegét befolyásolják és azt a tényt nem, hogy a

kifogásolt jogszabály valóban megfosztotta őket a korábbi üzleti vállalkozásuktól, anélkül, hogy bármilyen reális lehetőséget biztosítson annak folytatására, az új rendszerben, legalább valamilyen mértékben összehasonlítható volumenben.

Ezért a Bíróság megállapítja, hogy az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv Első Cikkét megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

13. A negyedik kérelmező a 41. Cikkre hivatkozva 1.162.075 Euró vagyoni kár megtérítését követelte. A harmadik és negyedik kérelmező fejenként 100.000.000 Ft (körülbelül 321.600 Euró), az ötödik és hatodik kérelmező fejenként 35.000.000 (körülbelül 110.000 Euró) nem vagyoni kár megtérítését követelte.

14. A Kormány vitatta ezeket a követeléseket.

15. A Bíróság, anélkül, hogy spekulációkba bocsátkozott volna annak a haszonnak tekintetében, melyet a negyedik kérelmező elérhetett volna, ha nem sértik meg vele szemben az Egyezményt, megállapítja, hogy valóban üzleti veszteség következett be. Ezért 50.000 Euró vagyoni kár negyedik kérelmező részére történő megtérítését tartja megfelelőnek.

16. Ezen felül a Bíróság azt is megállapítja, hogy az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikkének megsértése az adott esetben a harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kérelmezőnek az üzletvitel tekintetében elhúzódo bizonytalanságot, reménytelenség- és kudarc érzéseket okozott. Így a Bíróság észszerűnek tartja fejenként 5.000 Euró részükre történő megfizetését, nem vagyoni kár megtérítése jogcímen.

17. A kérelmezők nem terjesztettek elő költségtérítési igényt. Ezért ebben a kérdésben nem kell dönten.

18. A Bíróság megállapítja, hogy a késedelmi kamat az Európai Központi Bank marginális hitelkamatlábán kell alapuljon, melyhez három százalékpontot kell hozzáadni.

A FENTIEK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚAN,

1. A harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kérelmező tekintetében elfogadhatónak *nyilvánítja* a kérelmet, és egyebekben elfogadhatatlannak nyilvánítja azt;
2. *Megállapítja*, hogy harmadik, negyedik, ötödik és hatodik kérelmező tekintetében megsértették az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyve 1. Cikkét;
3. *Megállapítja*, hogy
 - (a) az alperes Állam köteles három hónapon belül a következő összegeket köteles megfizetni az alperes Állam valutájába konvertálva, a fizetéskor az alperes Állam területén irányadó árfolyam alapján:
 - (i) 50.000 (ötvenezer) Euró a negyedik kérelmezőnek vagyoni kár megtérítése jogcímen, plusz a kérelmezők tekintetében megfizetendő bármely más adó, amelyet a kérelmezőkre a költségtérítéssel kapcsolatban kivethetnek;
 - (ii) fejenként 5.000 EUR (ötezer Euró) a kérelmezőknek nem vagyoni kártérítés jogcímen, plusz a kérelmezők tekintetében megfizetendő bármely más adó;
 - (b) a fenti három hónapos határidő lejártát követően kamat fizetendő a fenti összegek alapulvételével, mely az Európai Központi Bank marginális hitelkamatlábán alapul, melyhez három százalékpontot kell hozzáadni;
4. A kérelmezők igazságos elégtétel iránti egyéb kérelmét elutasítja.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2018. október 30-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Andrea Tamietti
Jegyzőkönyv-vezető helyettes

Paulo Pinto de Albuquerque
Elnök